

Разходка с влак

Обожавам да пътувам, но рядко имам възможност. Ежедневието те хваща в своята хватка и не пуска. Затова, когато пътувам го правя незабравимо. Разбира се, обичам да планирам, затова задължително се прави огромен списък с неща, които трябва да натъпча в куфара, а после започват опитите – все пак трябва някак да се затвори този куфар.

Юни месец. Слънцето грее, а аз съм отново на работа. Съзнанието ми, обаче е някъде на екскурзия. След дълги размисли решавам – събота и неделя ще изчезна за малко от монотонното си ежедневие и ще прекарам времето си... Но къде? Отварям интернет и се започва едно търсене на хотели, на интересни локации. Нищо. Почти съм отчаяна, но аз рядко губя надежда. Затова идва и следващата ми идея – ще пътувам с влак. Но все пак къде?! Отварям сайта на БДЖ и започвам да разглеждам всички възможни дестинации, до които може да се стигне с влак. Морето – по-скоро не. Все още е рано. Търся имената на непознатите за мен градове, докато накрая не откривам нещо, което хем е близо, хем има какво да се види – Карлуково. Събирам четата си и уговаряме датата и се втурвам към ЖП гарата, за да купя билети. Не можем да оставим всичко за последния момент.

Петък е. Всичко, за което мисля е как утре ще пътувам отново с влак – отдавна не съм. Това беше някаква традиция, която имахме с баба и дядо, когато бях малка. Но пораснах. И вече не пътувам толкова с влак. Почти не пътувам. Сърцето ми бие като лудо от вълнението за утрешния ден. Багажът е вече готов, алармата е навита и съм готова да легна рано, за да

успея да стана на време.

Цяла вечер не мигвам. Вълнението е много по-силно от съня. Затова и от ранни зори започвам да оправям косата си, да търся дрехи, които да облека и да се гримирам. Тръгвам към ЖП гарата в Горна Оряховица, където цялата банда вече се е събрала. Едва 08:15 ч. е, а всички изглеждат свежи и изпълнени с енергия. Остават десет минути преди влакът да потегли, затова започваме да търсим на таблото нашия влак и се запътваме към перона. Заемаме местата си, а аз не мога да стоя на едно място от вълнение – сякаш отново съм на седем години и ще пътувам с баба и дядо до поредното

приключение. Потегляме. Разбира се съм предвидила всичко – взела съм вода, малко солети, списание и фотоапарат. Трябва да запечатам всеки един момент от нашето пътешествие.

По средата на пътуването осъзнавам колко ненужно е било списанието, тъй като аз съм залепена до прозореца в коридора и следя отминаващите дървета, гари, хората по гарите и се опитвам да видя в очите им тяхната история и причината за пътуването им. Има хора, които стоят сами в очакване влакът да спре, а от него ще изскочи техен любим човек, който са очаквали с биещо сърце. Други прегръщат някого с всичка сила и нежелание да го пуснат. Но това са гарите – те са място, на което може да се види най-много любов.

Обичам влаковете. Обичам миризмата им, която не може да бъде описана с думи, защото е толкова специфична. Тази миризма е просто тяхна. Обичам тракането на колелетата по релсите. Това е любов, която започна в ранните ми години. Когато ходех при баба и дядо, а те ме водеха да ги гледам. Величието на влаковете бе впечатляващо за мен и бях свикнала с тракането, свирката на влака и всичко останало,

защото спалнята, в която спях бе точно до ЖП гарата и това бе любов от пръв поглед. Опитвах се да позная откъде идва даден влак и накъде отива. Почти бях научила разписанието им и стоях с нетърпение да чуя как преминават.

Влакът ни имаше прекачване, затова в Плевен се наложи да слезем. Имахме около четиридесет минути до следващия влак и решихме, че най-добрата идея е да си купим сладолед и да гледаме другите влакове, които преминават. Стояхме в пълно мълчание на перона и просто оставихме магията на гарата да ни отнесе далеч от всички тревожни мисли, далеч от тежестта на това да бъдеш вече пораснал и си позволихме за миг да се чувстваме отново като седем годишни деца, дошли да погледат влаковете.

Умората все пак ме побеждава накрая. Успявам да поспя тридесет минути, но отново се събуждам и заемам своя пост в коридора. Обожавам да гледам красотата, която природата е сътворила. Всичко спира дъха ти и осъзнаваш колко малки сме всъщност и колко силна е природата. В такива моменти сърцето ти се пълни с любов и благодарност към живота, природата и всичко, което ни заобикаля. В такива моменти се чувстваш истински жив.

На гарата в Карлуково се чувстваме сякаш сме в друг свят. Дори не подозираме какво ни очаква да видим, но още със слизането си ние оставаме смаяни. От красота. От величие. Огромният каньон, пред който се чувстваш като малка пращинка.

Никой от нас не знаеше къде точно отиваме. Просто вървахме към хижата, в която си бяхме резервирали стаи. Не осъзнавахме, че е на толкова голямо разстояние, но ако не бяхме тръгнали пеша, нямаше да имаме възможността да проведем толкова много разговори, да видим всички тези огромни скали, защото когато вървиш, имаш възможността да спреш и да се огледаш. Да видиш. Да почувстваш.

Умората не ни спря да поемем към пещера Проходна. Трябваша ни пет минути да се настаним в стаите, да се преоблечем и да поемем по пътеките. Аз все пак успях да стигна до терасата и да остана без дъх – ние бяхме в скалите и виждахме цялата красота на този карстов район. Река Искър. Скали. Ако трябва да

описа с една дума всичко,

което ни заобикаляше и виждахме, бих казала „ЗЕЛЕНО”. Виждаш дървета, треви, красота... Виждаш живот. Може би досега никога не бях се чувствала толкова изпълнена с живот, както в този миг. Поне така си мислех. Когато стигнахме до пещерата просто спрях. Стоях там и гледах цяла вечност. Бяхме ние, пещерата и

тишината. Сякаш бяхме едно цяло с това място. Сякаш цял живот съм била там. Сякаш тази пещера беше отговорът на всички мои въпроси. Очите на Бога. Така се чувстваш, когато си вътре – един малък човек в една огромна пещера. Когато погледнеш нагоре, сякаш гледаш право в очите на Бога.

Мога да нарека влаковете мои „приятели”, защото винаги съм се чувствала сякаш се прераждам всеки път, когато пътувам. Така беше и след това пътуване. Когато

пътувам имам време да мисля, да осъзная и да почувствам. Имам време да се насладя и да оценя всичко, което ни заобикаля. Имам време да си спомня какво е да си малък, безгрижен и щастлив.

Влаковете и гарите могат да бъдат описани с една дума и тя е „Любов”.

